

Το πέμπτο ραντεβού - Του π. Δημητρίου Μπόκου

/ [Γνώμες](#)



Κοντοστάθηκε στα Προπύλαια, έκοψε τη φόρα του, σάρωσε με τη ματιά του την πλατεία. Κοίταξε το ρολόι του, χαμογέλασε. Δεν ήταν ακόμα η ώρα. Ήρθε νωρίτερα, δέκα ολόκληρα λεπτά. Βιάστηκε. Μα γινόταν κι αλλιώς; Πέμπτο ραντεβού σήμερα με την Αλίκη και δεν πάταγε στη γη.

Τη γνώριζε από καιρό. Φοιτητές και οι δύο, εκείνη από χωριό, Αθηναίος αυτός. Μα δεν είχε τολμήσει να την πλησιάσει ποτέ. Ανα-δυόταν μέσα του φανταστική, με τη γλυκειά της ομορφιά, τον φι-νετσάτο τρόπο της, την αεράτη κορμοστασιά. Δεν τόλμαγε να συγκριθεί μαζί της. Δεν ήταν πάντα για τους τρόπους του περήφανος, κι αν κοίταζες και λίγο παραμέσα, άστα καλύτερα.

Βλέποντας όμως την Αλίκη ένιωθε την ανάγκη να 'ναι κι αυτός καλός. Η παρουσία της, απλή, καλοσυνάτη, γελαστή, τον σκλάβωνε και μια γλυκειά ταραχή γέμιζε την

καρδιά του, όταν εκείνη πέραγε κοντά του.

Για πολύν καιρό υπέφερε σιωπηλά μέσα του. Μα κάποτε πήρε την απόφαση να κάμει το μεγάλο άλμα και, ξεπερνώντας τον εαυτό του, την πλησίασε. Κι ενώ δεν το περίμενε, η Αλίκη δεν τον απώθησε. Το θαύμα έγινε. Ανέλπιστα το φευγαλέο του όνειρο έγινε πραγματικότητα.

- Είσαι υπέροχη, Άλεις! παραμιλούσε καθώς βάδιζε πλέοντας σε πελάγη ευτυχίας.

Έκανε αργά τον γύρο της πλατείας. Στην είσοδο του μετρό σταμάτησε. Ήταν το σημείο συνάντησης. Βάλθηκε να χαζεύει την κίνηση, τα περιστέρια, τον κόσμο. Δυό μέρες πριν τα Χριστούγεννα κι ο αέρας γέμιζε από ένα ατέλειωτο, φλύαρο, γιορτινό βουητό.

Αιώνες του φάνηκαν τα δέκα λεπτά. Δυό φορές κοίταξε το ρολόι του. Επιτέλους έξη. Τώρα θα 'ρθεί. Μα η Αλίκη δεν φαινόταν ακόμα. Η κίνηση, ...βλέπεις. Έξη και πέντε, ...και τέταρτο, ...και μισή. Τα λεπτά κυλούσαν μαρτυρικά, μα εκείνη πουθενά. Δεν ήξερε πια τί να υποθέσει. Στην αρχή απλώς ανυπομονούσε. Κατόπιν μια έντονη αμηχανία τον συνεπήρε. Η Αλίκη δεν είχε αργήσει άλλη φορά. Η σκέψη πως μπορεί και να μην έλθει, τον έκανε να παλαβώσει.

Έπιασε το κινητό του να την πάρει. Με ελαφρό τρέμουλο το χέρι του κινήθηκε απαλά πάνω στα πλήκτρα. Μια αχνοπράσινη μαρμαρυγή φώτισε στιγμιαία την οθόνη κι αμέσως έσβησαν όλα. Η μπαταρία τον είχε προδώσει. Πήγε να βλαστημήσει, συγκρατήθηκε. Είχε υποσχεθεί στον εαυτό του να ξεχάσει το παρελθόν.

Έψαξε για καρτοτηλέφωνο, λειτουργούσαν όλα στο φουλ. Αναγκάστηκε να περιμένει. Ο εκνευρισμός του ανέβηκε κατακόρυφα. Επιτέλους την πήρε. Το τηλέφωνο χτύπησε επανειλημμένα, μα α-πάντηση καμιά. Ξαναπήρε, ξαναχτύπησε, ...τίποτα.

Κοπάνησε με νεύρο το ακουστικό στη θέση του και γύρισε ξανά στο πόστο του. Ας περιμένει κι άλλο λίγο. Μια αχνή ελπίδα, μή-πως και φανεί, τρεμόπαιζε ακόμα μέσα του.

Ανέβασε τον γιακά καθώς ο παγωμένος αέρας δυνάμωνε και στήθηκε στωικά στο πεζοδρόμιο. Περαστικοί φορτωμένοι χριστου-γεννιάτικα ψώνια περνοδιάβαιναν μπρος του. Τα τρόλεϊ αναστέναζαν κυλώντας βαρυφορτωμένα στην ασφαλτο. Μα τίποτε δεν τον τραβούσε. Πάλευε μάταια να βάλει σε τάξη τις σκέψεις του, ενώ ανάμικτα συναισθήματα φόρτιζαν επικίνδυνα την ψυχή του.

Γιατί δεν ερχόταν; Τί μεσολάβησε; Άλλαξε κάτι στη σχέση τους; Καθυστέρησε από

την κίνηση; Κάτι άλλο τη δυσκόλεψε; Γιατί δεν τον ειδοποίησε νωρίτερα; Δεν ξέρει πόσο τη θέλει κοντά του; Πόσο ανυπομονεί να τη δει; Πώς περιμένει το κάθε ραντεβού τους;

Η αλήθεια ήταν πως γι' αυτό το τελευταίο την πίεσε υπερβολικά να μείνει μια μέρα παραπίσω, πριν φύγει για τους δικούς της. Το 'θελε τόσο πολύ να περπατήσει μαζί της στους στολισμένους δρόμους, τέτοιες μέρες γιορτινές.

Κόντευε οκτώ. Κατάλαβε πως δεν είχε νόημα να περιμένει. Η απογοήτευση άφησε τη θλιβερή μάσκα της στο πρόσωπό του. Στημένος στη μέση ενός πλήθους που σκουντουφλούσε πάνω του, ένοιωθε πραγματικά χαμένος. Ένας υπόγειος θυμός, που ώρα τώρα αργοσάλευε στα σωθικά του, ανέβηκε ορμητικά κυριαρχώντας σε κάθε άλλο του συναίσθημα και τον συνεπήρε ολόκληρο.

- Πανάθεμά σε, Άλις! μουρμούρισε μες απ' τα σφιγμένα του δόντια και πήρε τον κατήφορο στην Πανεπιστημίου. Ας με σκεφτόσουν και λίγο περισσότερο!

Έστριψε δεξιά στη Μπενάκη, πήρε τα στενά, περιπλανήθηκε χωρίς σκοπό. Σχεδόν μηχανικά τα βήματά του τον έφεραν στο παλιό γνωστό του στέκι. Πήγε να μπει, μετάνιωσε. Εδώ τον ήξεραν όλοι, δεν είχε όρεξη για κουβέντες. Τράβηξε μακρύτερα, χώθηκε τελικά σ' ένα γωνιακό κεντράκι ήσυχο.

Βυθισμένος στα σύννεφα του καπνού και στους ατμούς του οινοπνεύματος, προσπάθησε για ώρες να πνίξει τον θυμό και την πίκρα του. Κόντευε να ξημερώσει, όταν παραπατώντας στα στενά κατάφερε να φτάσει σπίτι του. Έπεσε με τα ρούχα στο κρεβάτι κι ένας βαθύς λήθαργος τον τύλιξε ακαριαία.

Αργά το απόγευμα, παραμονή Χριστούγεννα, ξύπνησε. Η μάνα του έτρεχε και δεν έφτανε, τ' αδέρφια του με τον μπαμπά ήταν έξω για τα τελευταία ψώνια.

Έβαλε στην πρίζα το κινητό. Δεν άργησε να χτυπήσει. Πριν ακόμη κοιτάξει την οθόνη του, ήξερε πως ήταν εκείνη. Μπα! Τον θυμήθηκε! Καιρός ήταν! Μα όχι! Δεν θα 'πεφτε τόσο εύκολα. Το πείσμα του ξαναφούντωσε. Οι αμυντικοί μηχανισμοί του ενεργοποιήθηκαν.

- Τώρα θα δεις, Άλις, τί θα πει πόλεμος χαρακωμάτων!

Άφησε το κινητό να χτυπάει, χωρίς να το ανοίξει.

Σε λίγο η Αλίκη ξαναπήρε. Το άνοιξε. Η φωνή της ακούστηκε μακρινή, κουρασμένη, αλλά ζεστή όπως πάντα.

- Ντίνο, άρχισε να λέει, θέλω να σου εξηγήσω. Η αδελφή μου χρειάστηκε...

- Ο κόσμος ενημερώνει εγκαίρως όταν δεν μπορεί, την έκοψε ψυχρά κλείνοντας

απότομα το κινητό.

Απόρησε κι ο ίδιος με τη σκληράδα του. Ήξερε πως αυτό ήταν λιγάκι άδικο για εκείνη. Το κινητό του ήταν νεκρό πάνω από ένα μερόνυχτο. Στο σταθερό τους η Αλίκη δεν μπορούσε ακόμα να τον παίρνει. Μα ήταν νωρίς ακόμα να υποχωρήσει. Ο εγωισμός του κράταγε καλά.

Νύχτα, πριν τα χαράματα, όλη η οικογένεια ήταν στο πόδι για τη χριστουγεννιάτικη λειτουργία. Ακολούθησε κι αυτός αναγκαστικά, βαρύθυμος. Παρ' όλα αυτά στην εκκλησία η όμορφη ψαλμωδία και η μυσταγωγική ατμόσφαιρα τον επηρέασαν θετικά, σχεδόν του άρεσαν.

Στην απόλυση ο παπάς κοντοστάθηκε να πει δυό λόγια, πριν το «Δι' ευχών».

- Ο Χριστός γεννήθηκε απόψε...,

- Τί τα θέλεις τώρα αυτά, παπούλη μου; αντέδρασε μέσα του ενοχλημένος. Τέλειωνε να φεύγουμε!

- ...για να φέρει στον κόσμο την αγάπη, συνέχιζε ο παπάς. Μα δεν την έφερε αγγίζοντας τη γη με μαγικό ραβδί. Μας δίδαξε με τη ζωή του έμπρακτα πώς να τη βρίσκουμε. Θυσιάστηκε Εκείνος, για να ζήσουμε εμείς. Αγάπη θα πει να σκέφτεσαι τον άλλον, όχι τον εαυτό σου, και να πεθαίνεις για 'κείνον. Αλλιώς, αγαπάς μονάχα τον εαυτό σου και αγάπη λες τον τερατώδη εγωισμό σου.

- Ωχ, εδώ είμαστε! σκέφτηκε ο Ντίνος άθελά του.

- ... και φαίνεται η αγάπη σου, όταν δεν γίνονται εκείνα που σου αρέσουν..., συνέχιζε ο παπάς.

Άρχισε να καταλαβαίνει. Οι χτύποι της καρδιάς του ανέβηκαν. Φοβήθηκε πως η έντασή του θα γινόταν φανερή γύρω του. Ναι, αυτό ήταν! Μόνο τον εαυτό του αγαπούσε. Για την καημένη την Αλίκη δεν σκέφτηκε καθόλου. Μόνο το τί έχασε αυτός. Σε 'κείνην άραγε τί να συνέβη;

Πώς έπεσε τόσο χαμηλά; Σιχάθηκε τον εαυτό του. Το πείσμα του σωριάστηκε σε ερείπια. Του φάνηκε πως άνοιξαν μέσα του τα ουράνια, όπως τότε, τη νύχτα της Βηθλεέμ. Άρχισε να μπαίνει στο νόημα της αγάπης. Ένα αλλιώτικο κύμα τον συνεπήρε. Ανάμικτα και πάλι συναισθήματα πλημμύρισαν την καρδιά του. Λύπη, μεταμέλεια, χαρά, ενθουσιασμός, αγάπη.

- Ω, Άλεις! Συγχώρεσέ με!

Του φάνηκε πως γύρω του αλλάξαν όλα. Τα 'βλεπε τώρα να κολυμπούν στην ομορφιά. Κατάλαβε ότι το πέμπτο ραντεβού του χάθηκε, για να μπορέσει αυτός να

βρει το νόημα της αγάπης.

Ξεκίνησαν όλοι για το σπίτι. Ριγούσε από ανυπομονησία. Σκεφτόταν πώς να επικοινωνήσει μαζί της, μια και το φτωχό κορίτσι δεν είχε ακόμα την πολυτέλεια του κινητού (ο tempora! ο mores! – άντε να ζήσεις τώρα σ' εκείνους τους καιρούς!). Μα δεν άργησε να κελαηδήσει το δικό του. Τον καλούσε εκείνη (με χίλιες προφυλάξεις, είναι αλήθεια!) από το σταθερό. Η φωνή της γλυκειά, ζεστή, όπως πάντα...

– Χρόνια πολλά, Ντίνο!...

– Άλεις, είσαι υπέροχη! Ξέσπασε μέσα του με παφλασμό χαράς, ... μα στην άλλη άκρη της γραμμής μόλις κι ακούστηκε τρεμουλιαστή απ' τη συγκίνηση η φωνή του:

– Χρόνια πολλά, Άλεις!...

Χριστούγεννα 2002